

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.616/2011/4. szám

A **(település 3. neve)**i Ítéltábla a dr. Farkas József és dr. Farkas Beáta Ügyvédi Iroda, (ügyintéző dr. Farkas József ügyvéd) által képviselt felperesnek - dr. Kvasz Tibor ügyvéd által képviselt alperes ellen elszámolás iránt indított perében a Békés Megyei Bíróság (Gyulai Törvényszék) 2011. július hónap 13. napján kelt 12.P.20.254/2010/56. számú ítélete ellen az alperes részéről 57. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben** és akként **változtatja meg**, hogy az alperes elsőfokú eljárási illeték fizetésére kötelezését mellőzi és megállapítja, hogy a 205 200.- (kettőszázötezer-kettőszáz) Ft eljárási illeték az állam terhén marad.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 100 000.- (egyszázezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

A feljegyzett 276 300.- (kettőszázhetvenhatezer-háromszáz) Ft másodfokú eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A peres felek testvérek. Szüleik házasságának felbontása óta (1993.) a felperes édesanyjukkal nem tartott rendszeres kapcsolatot, ugyanakkor a testvérek viszonya sem volt kiegyensúlyozott. Az alperes 2000. júniustól 2006. októberéig több ízben szabadságvesztés büntetését töltötte, illetve előzetes letartóztatásban volt.

A peres felek és édesapjuk 1998. április 14-én **(Sz.)** Bt. néven közös gazdasági társaságot hoztak létre, amelynek beltagja az annak tevékenységéhez megfelelő szakképzettséggel rendelkező felperes volt. A társaság működésének megkezdésekor az alperes előzetes letartóztatásban volt, így időszakosan a felperes működtette a céget alkalmazottak segítségével.

Az alperes 1999. augusztus 10. napján írásbeli magánokiratba foglalt nyilatkozatot tett, amelyben, mint a társaság üzletvezetésére nem jogosult kültagja elismerte, hogy

a társaság tevékenységét ő irányította, a szerződéseket a társaság nevében maga kötötte, ebben a felperes, mint beltág nem vett részt, ezért vállalta a társaságot terhelő mindennemű tartozás megfizetését a beltág helyett oly módon, hogy a hitelezőket kielégíti. Az okirat szerint az alperes meghatalmazás hiányában járt el az ügyletkötések során, így mindennemű tartozásért helytállni köteles. A nyilatkozatot az alperes **(tanú 1., 2. neve)** tanúk előtt aláírásával látta el.

A betéti társaságnak 13 600 000.- Ft összegű adótartozása és egyéb adósságai keletkeztek, amely miatt a társaság felszámolás alá került. A felperes az Artisjus Magyar Szerzői Jogvédő Iroda Egyesület végrehajtást kérő részére a társaság tartozásaként 2005. június 27. napján a végrehajtónál 678.661.- Ft-ot fizetett be.

A felperes a **(M.)** Zrt-vel 2002. február 20. napján megállapodást kötött, ebben a felperes a betéti társaság 13 475 000.- Ft összegű tartozását elismerte, egyidejűleg megállapodtak abban, hogy a felperes 2006. március 15. napjáig a **(M.)** Zrt. részére 1 500 000.- Ft-ot teljesít. Rögzítették, hogy amennyiben a felperes ezt az összeget megfizeti, a Zrt. a felperessel szemben további igényt nem támaszt. A felperes az 1 500 000.- Ft-ot édesapja anyagi támogatásával kiegyenlítette.

A peres felek édesanyja **(elhunyt szülő)** 2007. április 01. napján végintézkedés hátrahagyása nélkül elhunyt. Hagyatékát képezte a **(település 1. neve, ingatlan címe)** szám alatti ingatlan, továbbá a **(Sz.)** Takarékszövetkezetnél vezetett folyószámlán levő 158 005.- Ft követelés és 300 000.- Ft-ot meg nem haladó értékű ingóság. A néhai a halálát megelőzően ingatlanát már nem tudta rendben tartani, ezért a ház körüli munkák elvégzése érdekében befogadta **(ingatlan címe utcai)** utcai ingatlanába **(személy 1. neve)**, ennek ellenére az ingatlan a néhai halálakor elhanyagolt, felújításra szoruló állapotban volt. A felhalmozott közüzemi tartozásokra tekintettel a közműveket, így a villanyt és a gázt az ingatlanból kikötötték, a kazán üzemképtelenné vált. Az alperes ruháinak egy része az édesanyja **(település neve)**-ii ingatlanában, míg más része a felperes lakásában került elhelyezésre. Amíg az alperes a bv. intézetben tartózkodott, mind édesanyja, mind a felperes több ízben küldött részére ruhaneműket.

(elhunyt szülő) halála után **(személy 1. neve)** a **(ingatlan címe utcai)** utcai ingatlant elhagyta, onnan pontosan meg nem határozható ingóságokat magával vitt. Ezt követően a felperes megbízása alapján az ingatlant **(személy 2. neve)** tartotta rendben, aki munkája ellenértékéért a lakóház udvarán elhelyezett két gépkocsironcsot, továbbá egy fonott asztalt és két fotelt, illetőleg egy fotelágyat kapott.

A felperes az ingatlant utóbb értékesíteni kívánta. Az adásvétel feltételeiben **(személy 3. neve)-val** és házastársával megállapodott. Erre tekintettel nevezettek a felperes hozzájárulásával az ingatlant birtokba vették, s bízva az adásvételi szerződés megkötésében, megkezdtek annak rendbetételét. A lakóépületben található bútorok egy részét a garázsban, illetve a melléképületben helyezték el, míg a használatatlan ingóságokat a szeméttelre szállították. A házat kifestették, a nyílászárókat lemázolták. Az adásvételi szerződés azonban az alperes elzárkózása következtében nem került megkötésre.

Az alperes a bv. intézetből való szabadulását követően a hagyatékhhoz tartozó ingóságok közül összesen 117 355.- Ft értékű vagyontárgyat vett birtokba.

A felperes az alperes, illetve néhai **(elhunyt szülő)** tartozása fejében a 0407-2.Vh.47/2004. szám alatti végrehajtási eljárásban **(vh. kérő neve)** végrehajtást kérőnek 567 740.- Ft-ot, a 0407-2.Vh.162/2005. számú végrehajtás keretében a **(C.)** Bank végrehajtást kérőnek - az alperes tartozásaként - 218 405.-Ft-ot, míg a 0407-3.Vh.387/2007. számú eljárásban - **(elhunyt szülő)** tartozásaként - az **(E.)** Áramszolgáltató részére 516 345.- Ft-ot fizetett meg. A felperes egyenlítette ki a néhai temetési költségeit, az öröklési illetéket, továbbá a hagyatéki eljárás díját is (227 403.-Ft).

A felperes módosított keresetében egyfelől 1 193 549.- Ft és ennek 2008. június 12. napjától a kifizetés napjáig járó kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest a fentebb megjelölt három végrehajtási eljárás keretében az alperes és néhai **(elhunyt szülő)** tartozásaként megfizetett összeg alperesre eső részének teljesítéseként. Igényt tartott a temetési költségből, öröklési illetékből, valamint a hagyatéki eljárás díjából alperest terhelő 227 403.-Ft-ra, a **(Sz.)** Bt. tartozásaként általa az Artisjus felé kifizetett 678 671.- Ft-ra és ennek 2005. június 27. napjától járó kamataira, továbbá az adótartozás címén általa kiegyenlített 1 500 000.- Ft-ra annak 2006. március 15. napjától járó kamataival együtt.

Az alperes ellenkérelmében temetési és egyéb költség címén 227 403.- Ft-ot, míg a 173.V.X.385/2007. végrehajtási eljárásban kifizetett összegből 258 295.- Ft-ot, összesen 511 273.- Ft-ot elismert, azt kérte beszámítani a felperessel szemben alábbiak szerint előterjesztett követelésébe, míg ezt meghaladóan a kereset elutasítását és a felperes viszontkeresete szerinti marasztalását kérte. E szerint néhai édesanyja bankszámláján elhelyezett összegből őt megillető részt 78 325.- Ft-ra, míg a hagyatéki ingóvagyonból értékkiegyenlítésként javára figyelembe vehető összeget 430 822.- Ft-ra tette. Az ingó hagyatéék értékét 1 096 305.- Ft-ban, az egy főre jutó vagyonrész értékét 548 178.- Ft-ban jelölte meg. Elismerte, hogy a birtokában tart 117 355.- Ft értékű ingóságot, így a felperes a nála többletként mutatkozó összeg megtérítésére köteles. Állította, hogy a néhai ingatlanában található tönkrement tartozékokat kicserélte illetve megjavíttatta, a felperes által szakszerűtlenül kivitelezett munkálatokat ismét elvégeztette, e címen 563 120.- Ft megtérítésére tartott igényt. Kérte továbbá a felperes kötelezését 258 000.- Ft értékű személyes ruházata kiadására, avagy azok ellenértéke megtérítésére arra hivatkozással, hogy azok a felperes birtokában maradtak. Ellenkérelmében egyfelől vitatta, hogy a betéti társaság tartozásainak teljesítését vállalta, majd utóbb arra hivatkozott, hogy e tartozás fejében a felperesnek két tanú jelenlétében 2 000 000.- Ft-ot átadott, így ennek kapcsán a felperesnek nem tartozik.

Az alperes 78 325.- Ft erejéig az alperes viszontkeresetét elismerte, míg azt meghaladóan annak elutasítását kérte. Kiemelte, édesanyjával a kapcsolatot nem

tartotta, így az ingatlan felszerelési, berendezési tárgyait nem ismeri, azokat nem vette birtokba, az ingóságok jelentős része a melléképületében került elhelyezésre, azokra nem tart igényt. Bizonyos ruhadarabok kivételével vitatta, hogy az alperes ruházata a birtokában lenne, és tagadta a 2 000 000.-Ft átvételét.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 3 293 855.- Ft-ot, és ebből 600 306.- Ft után 2005. június 27. napjától, 1 193 549.- Ft után 2008. június 12. napjától, míg 1 500 000.- Ft után 2006. március 15. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes kamatait. Kötelezte a felperest, hogy 15 nap alatt adjon ki az alperesnek természetben egy pár férficipőt, egy darab fekete férfi farmernadrágot és két darab férfiinget. Ezt meghaladóan a viszontkeresetet elutasította. Kötelezte az alperest 300 000.- Ft perköltség felperes részére történő megfizetésére. A felperest 10 800.-, míg az alperest 205 200.- Ft eljárási illeték állam javára történő megfizetésében marasztalta.

Határozata indokolása szerint a peres felek néhai édesanyjuk törvényes örökösei, így a hagyatékot egymás között egyenlő arányban öröklik. Ebből következően az alperes köteles helytállni a néhai tartozásaiért, ezért a 0407-3.Vh.387/2007. sz. végrehajtási eljárásban a felperes által kifizetett összeg 1/2-ed részének, azaz 258 172.- Ft-nak a viselésére a Ptk. 683. §-a alapján köteles. A felperes által megjelölt további két végrehajtási eljárásban általa kifizetett tartozás az alperes adóssága volt, így ezek kapcsán az alperes terhére 567 740.- Ft-ot, illetve 218 405.- Ft-ot számolt el. Az alperes elismerésére tekintettel az örökhagyó eltemetetésével kapcsolatos költségek vonatkozásában 227.403.- Ft-ot vett figyelembe.

A felszámolt **(Sz.)** Betéti Társaság tartozásai kapcsán kiemelte, a peres felek annak rendezése során a gazdasági társaságokra vonatkozó jogszabályi rendelkezésektől eltértek, közöttük a Ptk. 332. §-a szerinti tartozásátvállalás jött létre, amely alapján az alperes köteles a felperes által teljesített 1 500 000.- Ft megtérítésére. **(tanú 1., 2. neve)** tanúvallomását értékelve nem találta bizonyítottnak azt az alperesi hivatkozást, hogy a felperes az okirat aláírásakor őt megtévesztette. Nem fogadta el az alperesnek azt az utólagos védekezését sem, miszerint e tartozás kiegyenlítésére utóbb a felperesnek két tanú jelenlétében 2 000 000.- Ft-ot átadott. Rámutatott, hogy az ennek kapcsán meghallgatott **(tanú 3., 4. neve)** sem a pénz pontos összegéről, sem annak rendeltetéséről számot adni nem tudtak, csupán egy bizonyos összeg átadásának tényét igazolták, ami nem elegendő az alperes állításának alátámasztására.

A betéti társaság további tartozásaként fogadta el a felperes által teljesített 678 661.- Ft-ot, ezt a fentivel azonos módon ugyancsak az alperes terhére számolta el.

Az alperesnek a **(település neve, ingatlan címe)** szám alatti ingatlanon végzett beruházásaival kapcsolatos viszontkereseti igényét alaptalannak ítélte, ennek kapcsán kifejtette, a felek édesanyjának halálát megelőzően az ingatlan lakhatatlan volt, a közművek kikapcsolásra kerültek, a lakóház teljes felújításra szorult. A leendő vevők az ingatlan festését-mázolását elvégezték, majd utóbb az alperes a rendes gazdálkodás körébe eső állagmegóvó és fenntartó munkálatokat végeztetett, amelyeket azonban az elsőfokú bíróság e per keretein belül nem ítelt

elszámolhatónak, utalva arra, hogy az alperes az ezzel kapcsolatos igényét az ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetésekor érvényesítheti.

A hagyatéki ingóságokkal kapcsolatos alperesi igény tekintetében kiemelte, az alperest több ízben tájékoztatta a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglaltakra utalással a bizonyítandó tényekről és a bizonyítási teherről, nevezetesen, hogy az alperest terheli annak bizonyítása, mely vagyontárgyak tartoztak a hagyatékhoz, s azok a hagyaték megnyíltakor milyen értéket képviseltek. Az alperes e felhívásnak nem tett eleget, emellett arra sem ajánlott fel bizonyítást, hogy mely ingóságok maradtak a felperes birtokában, nem tisztázott, milyen értéket képviseltek azok a vagyontárgyak, amelyeket a felperes munkavégzés fejében a **(személy 2. vezetéknéve)** házaspárnak adott át és arra sincs peradat, hogy az ingatlant korábban használó **(személy 1. neve)** az ingatlan elhagyásakor milyen ingóságokat vett birtokba. Miután az alperes nem igazolta, hogy a felpereshez az őt megillető résznél nagyobb értékű vagyon került, ezért az ingóságok értéknek megtérítésére megalapozottan nem tarthat igényt.

Az elsőfokú bíróság az alperes beszámítási igényét mindössze az örökös bankszámláján elhelyezett összeg fele része, azaz 78 325.- Ft erejéig ítélte megalapozottnak, azt a felperesi követelésbe beszámította.

Az alperes személyes ruházata kiadására vonatkozó igényét illetően hangsúlyozta, az alperes több alkalommal költözött, ingóságainak egy része **(település 2. neve)**be, más része **(település 3. neve)**re, illetve a **(település 1. neve)**-i ingatlanba került elszállításra, így nem állapítható meg, hogy mely ruhaneműk maradtak a felperes birtokában, s hogy azok milyen értéket képviseltek. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság a felperest kizárólag az általa elismerten birtokában tartott ruhadarabok kiadására kötelezte.

A különböző jogcímen fizetendő összegek után a Ptk. 301.§ (1) bekezdése alapján a késedelembe esés időpontjától kezdődően kötelezte az alperest a kamatok megfizetésére.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, elsődlegesen annak megváltoztatása, a kereset elutasítása, míg másodlagosan a beszámítási kifogásnak és a vizionkeresetnek helyt adó döntés meghozatala iránt. A **(Sz.) Bt.** tartozásait illetően előadta, nem volt tudomása arról, hogy a felperes milyen okiratot íratott alá vele, nem állt szándékában a Bt. tartozásait átvállalni. Érvelése szerint a tartozásátvállalás hárompólusú jogügylet, ennek ellenére a jogosult ahhoz nem járult hozzá, így az érvényesen nem jöhetett létre. Hangsúlyozta ugyanakkor, hogy **(tanú 3., 4. neve)** tanúk igazolták miszerint a felperesnek átadott 2 000 000.- Ft jogcíme a jelen jogvitával kapcsolatos elszámolás volt, így annak beszámítása nem mellőzhető.

Változtatlanul kérte a **(ingatlan címe utcai)** utcai ingatlanon végzett beruházásai elszámolását, álláspontja szerint azt az ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetésétől függetlenül igényelheti.

Állította, hogy a hagyatéki vagyonhoz tartozó ingóságok körét, értékét az eljárás során pontosan megjelölte, állításait **(tanú 5., 6. neve)** tanúvallomása alátámasztotta.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult az általa az elsőfokú eljárásban kifejtett indokaira figyelemmel.

A fellebbezés **alaptalan**.

Az elsőfokú bíróság a per fő tárgyát illetően a tényállást a bizonyítékok okszerű mérlegelése eredményeként helyesen állapította meg, az abból levont következtetései a jogszabályok helyes alkalmazásán alapulnak, érdemi döntésével és annak indokaival az ítéletábra egyetért. A fellebbezés kapcsán az alábbiakat emeli ki.

Kétségtelen, hogy néhai **(elhunyt szülő)** törvényes öröklésre jogosult leszármazói a peres felek, akiket a hagyaték egymás között egyenlő arányban illet, és a Ptk. 683. §-a szerint a hagyatéki tartozásokért is egyenlő arányban, egyetemlegesen felelnek. A hagyatéki iratokból és a rendelkezésre álló peradatokból megállapítható, hogy az örökhagyó hagyatékához ingó vagyon is tartozott, ennek kapcsán pedig az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy mely vagyontárgyak képezték a hagyaték részét, melyek kerültek a felperes birtokába és azok milyen értéket képviselnek (Pp. 164. § (1) bekezdés). Tény, hogy a néhai a halálát megelőző időszakban a lakókörnyezetét elhanyagolta, rossz anyagi körülmények között élt, amit igazol, hogy már a közüzemi díjakat sem teljesítette. A tanúvallomásokból kitűnően a tulajdonában állott és a hagyatéki vagyont alkotó ingóságai jelentős értéket nem képviseltek, azok rossz állapotúak, java részük teljesen értéktelen, szeméttelpre való volt. Az ingatlant megvásárolni szándékozó **(személy 3. vezetékneve)** házaspár perbeli nyilatkozatából megállapíthatóan az ingóságok egy része használhatatlan volt, míg más része - amely még értéket képviselt - az ingatlan melléképületében került elhelyezésre, így azok az ingatlanba történő beköltözést követően az alperes birtokába kerültek. Az sem vitás, hogy a néhai a halálát megelőző időszakban a ház körüli teendők elvégzése fejében lakhatást biztosított a **(ingatlan címe utcai)** utcai ingatlanban **(személy 1. neve)** részére, aki az örökhagyó halálát követően bizonyos ideig még az ingatlanban maradt, majd elköltözésekor pontosan meg nem határozható ingóságokat vett birtokba. Mindezek miatt pontosan nem ismert sem a hagyatékhoz tartozó ingóságok köre, sem azok értéke, és így arra sem vonható le következtetés, hogy a felpereshez az őt megillető vagyonrészt meghaladó értékű ingóság került. Az elsőfokú bíróság a fenti bizonyítandó tények kapcsán a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglaltakról az alperes részére több ízben is részletes tájékoztatást adott, az alperes azonban ennek maradéktalanul nem tudott eleget tenni, így a bizonyítatlanság következményeit viselni köteles, amelyre figyelemmel a hagyaték részét képező ingóságok tekintetében a felperessel szemben megalapozottan igényt nem érvényesíthet. Megjegyzi az ítéletábra, hogy az örökhagyó halála, illetve temetése időpontjában az alperes büntetés-végrehajtási intézetben tartózkodott, s az ingatlant csak azt követően vette birtokba, hogy onnan **(személy 1. neve)** elköltözött. Ilyen körülmények között nem is lehet közvetlen ismerete arról, hogy édesanyja után milyen ingóhagyaték maradt hátra.

Vitatottak voltak a peres felek között a **(Sz.)** Bt. tartozásainak átvállalása kapcsán létrejött okirat keletkezési körülményei is. Tévesen hivatkozott az alperes fellebbezésében arra,

hogy **(tanú 1., 2. neve)** tanúvallomása cáfolta az ennek kapcsán tett felperesi tényelőadást, ellenkezőleg, s **(tanú 1. neve)** által előadottak kifejezetten alátámasztották az okirat aláírásának körülményeit, és ezzel a felperes azon állítását is, miszerint az alperes a két tanú jelenlétében a megállapodás tartalmának ismeretében vállalta az abban foglaltak teljesítését. **(tanú 1. neve)** az okirat keletkezésének idején a felperes barátja volt, azonban azóta e kapcsolat megszakításra került, így a tanú szavahihetősége nem kérdőjelezhető meg, erre vonatkozóan semmilyen peradat nem merült fel. Kétségtelen, hogy **(tanú 2. neve)** - a gazdasági társaság akkori alkalmazottja - nem emlékezett a konkrét esetre, az okirat aláírásának körülményeire, ez azonban az azóta eltelt több mint tíz évre, valamint arra tekintettel, hogy a tanú rendszeresen közreműködött tanúként a cég ügyeit érintő iratok aláírásában, teljesen életszerűnek tekinthető, egyben, mint ésszerű magyarázat elfogadható. A tanúk nyilatkozatai alapján arra sem lehetett következtetést levonni, hogy a felperes testvérét kijátszva, a perbeli okiratot más iratok közé rejtve igyekezett azt aláírni, ezt az alperesi állítást egyik tanú vallomása sem támasztotta alá. Mindezekre tekintettel az alperes a perben sikerrel nem tudta cáfolni a tartozásátvállalást tartalmazó okirat létrejöttét és nem bizonyította, hogy annak kapcsán a felperes őt megtévesztette.

Az alperes fellebbezésében arra hivatkozott, miszerint a tartozásátvállalás azért nem jöhetett létre érvényesen, mert ahhoz a jogosult, azaz a betéti társaság nem járult hozzá, érvelése azonban téves. A Ptk. 332. § (1) bekezdése szerint, ha valaki a kötelezettel megállapodik abban, hogy tartozását átvállalja, köteles a jogosult hozzájárulását kérni, ha pedig azt a jogosult megtagadja, a kötelezettet olyan helyzetbe hozni, hogy az a lejáratkor teljesíthessen. E jogszabályi rendelkezésből következően a tartozásátvállalás a jogosult hozzájárulása folytán válik hatályossá, ennek hiánya azonban annak érvényességét nem érinti (BH. 1995. 213.). A jogosult hozzájárulása ugyanis nem a tartozásátvállalási szerződés létrejöttéhez, hanem ahhoz szükséges, hogy a már megkötött megállapodás a jogosulttal szemben is hatályos legyen (BH. 2003. 289/I., BH. 1996. 32.). A törvény nem korlátozza azoknak a kötelezettségeknek a körét, amelyeket a tartozásátvállalás érinthet, így jogszabályi akadály hiányában és a szerződéses szabadság elvéből következően (Ptk. 200. § (2) bekezdés) az alperes a vitatott tartozásátvállaló nyilatkozatot szabadon megtehetette. Ugyanakkor a jogosult hozzájárulásának esetleges hiánya az idézett jogszabályi rendelkezésből következően csupán azzal a következménnyel jár, hogy az új kötelezett nem lép be a kötelembé, de olyan helyzetbe köteles hozni a régi jogosultat, hogy a lejáratkor az teljesíteni tudjon. Ebből következően az alperes fellebbezésében kifejtett érvelés nem fogadható el, az általa érvényesen tett tartozásátvállalás alapján az abból eredő kötelezettségektől nem szabadulhat. Csupán utal az ítéltábla az elsőfokú bíróság helytálló érvelésére, miszerint nem volt akadálya annak sem, hogy a felek - kizárólag egymás közötti viszonyukban - a betéti társaság tartozásaiért való felelősség szabályait illetően a gazdasági társaságokról szóló törvény rendelkezéseitől eltérjenek, ami azzal a következménnyel jár, hogy a

felperes, mint beltag a Gt. 108.§ (1) bekezdése alapján harmadik személyekkel szemben korlátlan felelősséggel tartozik a társasági vagyontól nem fedezett kötelezettségeikért,

tartozásokért, azonban a tartozásátvállalás alapján jogszerűen kérheti az általa teljesített összeg megtérítését az alperestől.

Ugyancsak tévesen állította az alperes fellebbezésében, miszerint **(tanú 3., 4. neve)** tanúvallomása igazolta, hogy a felperes részére a betéti társaság tartozásai kiegyenlítéseként 2.000.000.- Ft-ot átadott. Egyetért az ítéletábra az elsőfokú bíróság okfejtésével a tekintetben, hogy a tanúk nyilatkozatai életszerűtlenek, ugyanakkor a jogvita lényegét illetően pontatlanok is. Emellett hangsúlyosan értékelendő a perben az a körülmény, hogy az alperes csak a per viszonylag késői szakaszában védekezett azzal, hogy a tartozást kiegyenlítette, míg megelőzően magát a tartozás fennálltát, illetve az okirat részéről történő aláírását is vitatta. Amennyiben a tartozást valóban megfizette volna, úgy nyilvánvalóan a per kezdetétől fogva erre hivatkozik és elsődleges védekezésnek nem az okirat létrejöttét, illetve érvényességét vitatja. Az is lényeges, hogy a tartozásátvállalást okirat tartalmazza, az az érintettek között írásbeli formában jött létre, így az lett volna a logikus, egyben az alperestől, mint kötelezettől elvárható eljárás, ha a tartozás teljesítése is okirati formában kerül dokumentálásra, hiszen utóbb az alperes ezzel igazolhatta volna, miszerint a felperesnek nem tartozik. A peres felek testvérek, és bár kapcsolatuk kétség kívül nem volt kiegyensúlyozott, azonban e közeli családi kapcsolatra is figyelemmel az sem életszerű, hogy a pénz átadására egy benzinkúton kerül sor. A fenti körülményeket egybevetve helytállóan jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy az alperes a betéti társaság tartozásaiért helytállni tartozik, azt a felperes részére ez idáig nem fizette meg, ezért megalapozottan kötelezte az alperest a felperes által teljesített tartozások kiegyenlítésére.

Oszítja az ítéletábra az elsőfokú bíróság álláspontját a tekintetben is, hogy az alperes nem bizonyította a **(ingatlan címe utcai)** utcai ingatlanon végzett beruházásait, azok mibenlétét, értékét, így ennek kapcsán jelen perben elszámolási igényt nem érvényesíthet. Megjegyzi az ítéletábra, hogy a Ptk. 142. §-a szerint az állammegóvásához és fenntartásához feltétlenül szükséges munkálatokat bármelyik tulajdonostárs jogosult elvégezni, az ilyen kiadások ráeső részét mindegyik tulajdonostárs viselni köteles, így amennyiben az alperes e körbe tartozó munkálatokat végzett, úgy nincs elzárva attól, hogy utóbb annak arányos részét a felperestől igényelje.

A fentiekén túlmenően az alperes azt sem bizonyította, hogy az általa felsorolt személyes ingóságai, ruhaneműi a felperes birtokában maradtak, azok értéke az eljárás során nem került tisztázásra. **(tanú 5. neve)** tanúvallomása az alperes állításának alátámasztására alkalmatlan, ezen felül pedig az alperes nem tudott olyan bizonyítást felajánlani, amely követelését - a felperes által elismert igényén túlmenően - megalapozottá tenné.

Az elsőfokú ítéletnek kizárólag az eljárási illeték viselését érintő rendelkezése szorul helyesbítésre. Az eljárás ugyanis a Szegvári Bíróság előtt indult, a per e szakaszában az alperes teljes személyes költségmentesség kedvezményében részesült (23. sz. végzés), erre figyelemmel a pervesztettségéhez igazodó elsőfokú eljárási illeték megfizetésére nem

kötelezhető, azt a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13.§ (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

A kifejtettekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - a per fő tárgyára vonatkozó rendelkezések érintetlenül hagyása mellett - kizárólag az elsőfokú eljárás illetékviselésére kiterjedően a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta.

Az alperes fellebbezése eredménytelennek bizonyult, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes - ügyvédi munkadíjból álló, és a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § (5) bekezdésében foglaltak szerint megállapított - fellebbezési eljárási költségeinek viselésére.

Az alperes személyes költségmentessége folytán feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket a Pp. 78. § (1) bekezdése és a Kmr. 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

(település 3. neve), 2012. február 1.

Dr. Szeghő Katalin sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.	Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró